

Μέχρι σήμερα, η Τσεχική Δημοκρατία δεν ανέφερε στην Επιτροπή ότι θέσπισε τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς τα άρθρα 8, 9, 13, 15 έως 18 και 20, παράγραφοι 2 έως 4, της οδηγίας 2003/41, προκειμένου να τηρηθούν οι υποχρεώσεις που αυτή υπέχει από το άρθρο 22, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας. Συνεπώς, η Επιτροπή εκτιμά ότι η Τσεχική Δημοκρατία δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για να εκτελέσει την απόφαση στην υπόθεση C-343/08. Βάσει του άρθρου 260, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, εάν η Επιτροπή κρίνει ότι το συγκεκριμένο κράτος μέλος δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου, μπορεί να προσφύγει στο Δικαστήριο, προσδιορίζοντας ταυτόχρονα το ύψος του κατ' αποκοπή ποσού ή της χρηματικής ποινής που οφείλει να καταβάλει το κράτος μέλος και το οποίο η Επιτροπή κρίνει κατάλληλο για την περίπτωση. Βάσει της μεθόδου που προβλέπεται στην ανακοίνωση για την εφαρμογή του άρθρου 228 της Συνθήκης ΕΚ [SEC (2005) 1658], της 13ης Δεκεμβρίου 2005, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Τσεχική Δημοκρατία να καταβάλει το οφειλόμενο κατ' αποκοπή ποσό και τη χρηματική ποινή, κατά τα ζητούμενα.

(¹) ΕΕ L 235, σ. 10.

(²) Δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Administrativen sad Sofia-grad (Βουλγαρία) στις 19 Μαΐου 2011 — Hristo Byankov κατά Glaven sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Υπόθεση C-249/11)

(2011/C 232/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Administrativen sad Sofia-grad

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Hristo Byankov

Καθού: Glaven Sekretar na Ministerstvo na vatreshnite raboti

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Απαιτεί η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας του άρθρου 4, παράγραφος 3, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, σε συνδυασμό με τα άρθρα 20 και 21 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενόψει των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως που αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης, την εφαρμογή εθνικής διατάξεως κράτους μέλους όπως είναι αυτή που αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης –δυνάμει της οποίας η ακύρωση απρόσβλητης διοικητικής πράξεως είναι νόμιμη προκειμένου να ληφθεί υπόψη προσβολή θεμελιώδους δικαιώματος την οποία διαπίστωσε απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο αναγνωρίζεται ταυτόχρονα και στο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως είναι το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας των υπηκόων των κρατών μελών– ακόμη και σε σχέση με δοθείσα από απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ερμηνεία των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης οι οποίες αφορούν

τους περιορισμούς στην άσκηση του εν λόγω δικαιώματος, όταν η ακύρωση της διοικητικής πράξεως είναι αναγκαία προκειμένου να παύσει η προσβολή του δικαιώματος;

2) Συνάγεται από το άρθρο 31, παράγραφοι 1 και 3, της οδηγίας 2004/38 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (¹), ότι, όταν κράτος μέλος πρόβλεψε στο εθνικό δίκαιο του διαδικασία για την αναθεώρηση διοικητικής πράξεως η οποία περιορίζει το δικαίωμα που απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, η αρμόδια διοικητική αρχή υποχρεούται, κατόπιν αιτήσεως του αποδέκτη της διοικητικής πράξεως, να προβεί σε αναθεώρησή της και να κρίνει τη νομιμότητά της λαμβάνοντας υπόψη και τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης περί ερμηνείας των σχετικών διατάξεων του δικαίου της Ένωσης οι οποίες ρυθμίζουν τις προϋποθέσεις και τους περιορισμούς υπό τους οποίους ασκείται το δικαίωμα αυτό, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι ο επιβαλλόμενος περιορισμός του δικαιώματος κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως περί αναθεωρήσεως δεν είναι δυσανάλογος στην περίπτωση κατά την οποία η διοικητική πράξη περί επιβολής του περιορισμού έχει ήδη καταστεί απρόσβλητη κατά την ημερομηνία αυτή;

3) Επιτρέπουν οι διατάξεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και οι διατάξεις του άρθρου 27, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/38 την εφαρμογή εθνικής διατάξεως η οποία προβλέπει την επιβολή περιορισμού στο δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας υπηκόου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποκλειστικά και μόνο λόγω της υπάρξεως οφειλής προς ιδιώτη, και δη προς εμπορική εταιρία, η οποία υπερβαίνει ένα συγκεκριμένο, νομοθετικώς οριζόμενο, ποσό και δεν συνοδεύεται από ασφάλειες, εφόσον παράλληλα εκκρεμεί διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως για την εισπράξη της απαιτήσεως, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η προβλεπόμενη στο δίκαιο της Ένωσης δυνατότητα εισπράξεως της απαιτήσεως από αρχή άλλου κράτους μέλους;

(¹) ΕΕ L 158, σ. 77.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Ουγγαρία) στις 25 Μαΐου 2011 — Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége κατά Oskar Shomodi

(Υπόθεση C-254/11)

(2011/C 232/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική

Αιτούν δικαστήριο

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága